

stappers

GUIDO EEKHAUT

stappers

DE PRAAL VAN
STEDEN

Uitgeverij
VRJ
DAG

Alles in dit boek is verzonnen, zelfs de zo goed als eeuwige stad Orsenna. Elke gelijkenis met bestaande of historische personen, organisaties en plaatsen is puur toeval, en berust op de verbeelding van de auteur. De uitspraken van de personages zijn niet noodzakelijk deze van de auteur.

Dit boek is voor J., en ook voor mijn kleinkinderen.

© 2014 – Guido Eekhaut & Uitgeverij Vrijdag

Jodenstraat 16 – 2000 Antwerpen

www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp en vormgeving: Mulder van Meurs

Foto auteur: J. Cortoos

NUR 301

ISBN 978 94 6001 284 6

D/2014/11.676/223

e-boek ISBN 978 94 6001 285 3

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I. LEUVEN, 2014

Jason Banbeck streek zijn weerbarstige donkerblonde haar weg van zijn voorhoofd. Het viel meteen weer terug, maar de beweging was bijna onbewust. Hij deed dat vaak wanneer hij zich ergerde. En ergernis was wat hij nu voelde. Een beklemmende ergernis zelfs. Waartegen hij in opstand wilde komen, hoewel hij zich geen opstand kon veroorloven. Niet in zijn situatie.

‘Baby-sitten, dus,’ zei hij, terwijl hij liet merken dat het tegen zijn zin was. ‘U wilt, als ik het goed begrijp, dat ik in het ziekenhuis op het meisje ga letten, voor het geval ze wakker wordt. Dat ik daar gewoon op een stoeltje ga wachten tot ze haar ogen opent.’

Commissaris Termond, zijn directe chef, zuchtte. Zijn grote, beweeglijke gezicht kondigde een naderend onweer aan. ‘Je zult nog vaker van die vervelende klusjes voorgeschoteld krijgen, beste Jason. Of verwachtte je meteen met de volwassenen te mogen meespelen? Dat je al van begin af aan met het echte spuurwerk mocht beginnen? Je bent aspirant-inspecteur, met de nadruk op *aspirant*. Nou, een aspirant moet de rommel opruimen. Dat hebben we allemaal meegemaakt, op weg naar een hogere functie. Allemaal hebben we de vervelende klussen gedaan. Dat is de leerschool van het leven.’

Jason was van oordeel dat hij sinds zijn aanstelling bij de lokale politie nog niet veel anders had gedaan dan klusjes. Hij was nog net niet de koffiejongen van het bureau, maar verder toch alleen maar goed genoeg om achter de volwassenen aan te lopen, onder het mom *dat hij nog veel te leren had*. Nog veel te leren? Had hij dan niet de politieschool met glans doorlopen? Was hij niet een van de beste leerlingen van zijn klas geweest? Niet soms?

Maar zo zag commissaris Termond het niet. Die was van oordeel dat de jongelui, vers van de school, nederigheid moest geleerd wor-

den. Nederigheid, dat was een mooie eigenschap voor de nieuwe generatie politiemensen.

En onderdanigheid, dat ook.

In het geval van Jason betekende het dat hij zo meteen naar het Universitair Ziekenhuis toe moest, net buiten de Ring van Leuven, en daar enkele uren per dag doorbrengen aan het bed van een meisje dat drie weken tevoren in het Stadspark was gevonden en nog steeds niet bij bewustzijn was gekomen. Ze had geen identiteitskaart bij zich gehad, geen geld, geen kortingskaarten van winkels, geen katebelletjes met een nuttig telefoonnummer, niets eigenlijk waardoor ze geïdentificeerd kon worden. Zelfs haar kleren en schoenen droegen geen labels. Ze leek gewoon uit het niets op aarde gedropt.

Allemaal erg vreemd, maar zolang ze niet wakker werd, kon er niets gedaan worden om haar te identificeren. Geen enkele recent verdwenen jonge vrouw leek op haar. Niemand scheen haar te missen. Haar DNA dook in geen enkele databank op. Haar foto op televisie leverde geen bruikbare informatie op, behalve dan de gebruikelijke nieuwsgierigen, paranormalen en verdwaasden.

Jason was ervan overtuigd dat de verpleegsters haar evengoed in de gaten konden houden. Dat deden ze beroepshalve al. Ze konden de commissaris in hoogsteigen persoon bellen met het heuglijke nieuws van de eventuele wederopstanding. Vervolgens kon de commissaris zich dan naar het bed van de ongelukkige jongedame spoeden en naar haar antecedenten vragen. Waarom moest hij, Jason, dan zijn tijd én het geld van de belastingbetaler verspillen?

Termond wuifde die bezwaren weg. De eerste regel die de knaap moest leren was: de baas stelt de regels op.

Dat en nederigheid.

En dus was Jason enkele ogenblikken later onderweg naar het ziekenhuis. Het was een korte rit en veel verkeer was er op dit uur van de dag niet. Een paar bestelwagens, en wat oudere mensen die niets beters te doen hadden dan een ritje maken.

Hij parkeerde zijn auto op de bezoekersparkeerplaats en liep het

overdekte pad op naar de hoofdingang van het ziekenhuis. Hij had een kamernummer gekregen, maar moest aan de balie vragen waar die kamer ergens te vinden was. Tien minuten later ontdekte hij, na in het doolhof zijn weg gezocht te hebben aan de hand van een kleurencode, de kamer aan het eind van een brede gang. Waar de vage geur hing van een geparfumeerd schoonmaakmiddel.

Het meisje had die kamer helemaal voor zichzelf alleen. Dat leek luxe. Ziekenhuizen hadden nog maar weinig eenpersoonskamers.

‘Bent u familie?’ vroeg een verpleegster achter hem.

Jason draaide zich naar haar om. ‘Ik vrees van niet,’ zei hij. ‘Ik ben van de politie. We hebben nog geen familie gevonden.’

‘Ach,’ zei de verpleegster, ‘jammer. Het is triest dat niemand naar haar omkijkt. Ze ziet er zo leuk uit. U weet nog niet wie ze is? Geen naam of zo?’

Ze leek best aardig, die verpleegster. Een ovalen gezicht met donkere ogen onder weelderig bruin haar. Iets te klein, maar op de juiste manier geproportioneerd. Het witte pakje was echter weinig flatterend. Nou ja, dat deden ze in ziekenhuizen uiteraard opzettelijk. Je wilt sommige patiënten niet op verkeerde ideeën brengen. Geen al te vrouwelijke vormen bij het verplegende personeel.

‘We hebben er geen idee van,’ zei hij. Hij vond het erg het falen van het politiecursus te moeten toegeven, maar het was niet anders.

Niet helemaal onze schuld, dacht hij. De buitenwereld is niet erg meegaand in deze zaak. Niemand die haar komt opeisen.

‘Ze is nog altijd bewusteloos,’ zei ze. ‘Wilt u de dokter spreken? Die maakt op dit moment zijn ronde. Hij heeft wel even tijd voor u.’

‘Ja, graag,’ zei hij. Dat gaf hem iets zinnigs te doen. Want alleen maar naast het bed zitten, was hem nogal magertjes. Hij kon haar hand vasthouden, maar hij was niet zeker of dat wel geoorloofd was.

Hij werd getroffen door wat in zijn nogal naïeve jonge geest doorging voor de onaardse schoonheid van het meisje. Ze was mediterrans van oorsprong, meende hij: een ietwat getaande huid, donkerbruin haar, volle lippen. Ze leek erg jong. Achttien, misschien, al was dat moeilijk uit te maken zoals ze daar lag, met de

armen boven het laken, verbonden aan een paar apparaten die haar vitale levenstekens in de gaten hielden. Hij had een paar medische programma's gezien en de essentie van eerste hulp geleerd, dus de hartslag en bloeddruk leken hem aanvaardbaar.

Maar daarna begon het raadsel.

Wie ben jij?

Niemand wist het. En de omstandigheden waarin ze was gevonden vormden het middelpunt van dat raadsel. Twee vroege joggers in het Stadspark zagen haar liggen op een graspleintje, tegen een oude muur. Het had die ochtend nog geregend, maar haar kleren waren droog geweest. De dokter die er samen met de politie bijgehaald werd, kon geen wonden vinden en die bleken er na een meer gedetailleerd onderzoek in het ziekenhuis ook niet te zijn. Ze was dus schijnbaar niet het slachtoffer van een aanranding.

Buurtonderzoek leverde niks op. Niemand kende haar, niemand herinnerde zich haar gezien te hebben. En dat in een buurt met een behoorlijk nachtleven.

Uit het niets opgedoken dus.

Hij keek om toen een man de kamer binnenkwam. Een vijftiger, slank, een duur pak onder zijn witte jas. Alles aan hem straalde onbetwistbare medische competentie uit. Hij had zelfs niet eens een stethoscoop nodig.

'Bent u de politieman die haar op haar zaak gezet is?' vroeg de man.

'Inderdaad,' zei Jason, die de weinig flatterende subtiliteiten van zijn positie niet met de arts ging delen. Het hulpje, de loopjongen.

'Ik ben dokter Sylvestre,' zei de arts. 'Mijn collega's van neurologie hebben haar op mijn verzoek eergisteren onderzocht, omdat we ons afvroegen waarom ze zo lang bewusteloos blijft, terwijl daar medisch gezien geen reden voor lijkt.' Hij keek Jason aan. 'Er is nog steeds geen familie van haar gevonden?'

'Jammer genoeg niet.'

De arts fronste. 'Neen. Mmmm. Jammer, inderdaad. Hoe dan ook: die mensen krijgen geen goed nieuws te horen, inspecteur.'

‘Nee?’

‘Ik vrees van niet. Ze heeft een hersentumor. Erg diep ook. Kan niet operatief verwijderd worden. Kan ook niet bestraald worden, want dan doen we meer kwaad dan goed. Een zeer compacte tumor. Ongetwijfeld kwaadaardig. Met vertakkingen in haar hersenmassa.’

‘Misschien is dat de reden waarom ze...’

De arts trok zijn wenkbrauwen op. Iedereen was tegenwoordig specialist, dankzij Google. ‘Mogelijk. Dat was ook de conclusie van neurologie.’

‘Wat zijn haar...’

‘Overlevingskansen?’ Sylvestre schudde het hoofd. ‘De prognose is niet bijzonder goed. Alles hangt af van de snelheid waarmee die tumor groeit. Maar daarover kunnen wij nog geen uitspraken doen. Het kan snel gaan, vrees ik. Enkele weken, hooguit een paar maanden. Misschien komt ze niet meer uit die coma. Dat zal, wat haar betreft, misschien nog het beste zijn. Gezien de vertakkingen van de tumor zou het ons erg verbazen als ze nog naar behoren kan functioneren.’

Jason keek naar het meisje. Zoveel schoonheid, en zo dicht bij de dood. Hij wilde in opstand komen. Tegen iets. Tegen kanker, tegen de wereld, tegen een God waarin hij niet geloofde. ‘We proberen uit te zoeken wie ze is,’ zei hij, ‘maar we hebben geen aanknopingspunten. Buiten haar kleren had ze niets bij zich dat ons op een spoor kan brengen.’

‘Alleen een medaillon,’ zei de dokter.

‘Een medaillon?’

‘Ja. Het ligt in de kast daar. Een van de verpleegsters zei dat het erg oud leek. Massief zilver of zo. Gewoon maar een sieraad. Misschien kunt u er iets mee. De herkomst ervan bepalen of zo.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Ik laat u uw gang gaan, inspecteur. Ik heb nog andere patiënten.’

Toen de arts vertrokken was, opende Jason de kast naast het bed. Daarin lagen de kleren van het meisje. Hij haalde ze eruit en bekeek

ze. Een lichtgele pantalon en een blauw jasje met mouwen die misschien maar net tot aan haar ellebogen kwamen, een blouse van het een of andere gladde materiaal, en ondergoed. Die kleren hadden een vreemd ontwerp, alsof een couturier zich aan het experimenteren had gezet. Als hij ze in het licht bewoog, verschoven de kleuren van de stof op subtiele wijze. Er was heel wat geld gependend aan deze kleren. Die vond je niet overal.

Dit meisje was geen zwervertje. Als ze van huis weggelopen was, kwam ze niettemin uit een welgestelde familie.

En dan het medaillon. Het lag achter in de kast. Een schakelketting met een dikke zilverkleurige schijf, versierd met kronkelige patronen. Ongeveer de grootte van een mannenuurwerk. Handwerk, vermoedde hij, en inderdaad oud. Iets uit het Midden-Oosten? Zei dat iets over haar herkomst?

Vreemd dat de agenten die haar vonden daar geen melding van maakten.

Hij prutste er wat aan, in de hoop dat het medaillon open kon en informatie zou opleveren, maar het leek solide.

Hij stopte de kleren en het medaillon weer in de kast en ging op een stoel naast het bed zitten. Dat het korps hem kon missen om hier nutteloze uren door te brengen, verbaasde hem niet. Commissaris Termond was niet bepaald de meest inspirerende officier die hij al had ontmoet. Evenmin bezat hij opvallende organisatorische capaciteiten. Jason kon echter niet anders dan deze onzin ondergaan. Binnen zes maanden of hooguit een jaar werd hij bevorderd tot adjunct-inspecteur, en misschien kon hij dan zijn overplaatsing naar een ander corps vragen. Tenminste als hij zich voorbeeldig gedroeg en de hielen van mensen zoals Termond genoeg likte.

Binnen zes maanden. Een jaar, misschien.

En dan wilde hij misdaden gaan oplossen.

Het echte politiewerk, zoals hij zich dat had voorgenoemen.

Hoewel dat voornemen duidelijk nogal voorbarig was. In Leuven en de agglomeratie eromheen – goed voor zo'n tweehonderd-

duizend zielen – werden in een jaar slechts vijf moorden gepleegd. Hooguit. Dit was Brussel niet, of Antwerpen. De politie had evenwel haar handen vol met de zogenaamd kleinere maar niettemin ergerlijke misdaad: inbraken, vandalisme, drugshandel, huisvredebreuk, openbare dronkenschap. En dan, weer op een hoger niveau: verkrachting, fraude en geweldpleging. Wie bij de politie kwam in de veronderstelling een pad geplaveid met lijken te vinden, werd teleurgesteld.

Verkrachting, inbraak, fraude: dat was op zich ook ernstig genoeg. Daar kwam je als politieman je kantoor voor uit. Het verkeer regelen, dat zag hij zich echter nog niet doen.

Hij kwam overeind en liep naar het raam, maar het uitzicht was niet geweldig: nog meer gebouwen, nog meer patiëntenkamers. De hemel een strak vel intens blauw. Hij had een boek moeten meebrengen. Iets klassieks, of filosofie, zodat hij zijn brein kon oefenen. Hij las zoveel hij kon, wanneer hij kon. En was nieuwsgierig naar alles. Maar nu had hij zichzelf gestraft door hiernaartoe te komen zonder boek.

Toen het ten slotte vier uur werd, vond hij het welletjes. Het meisje was mooi genoeg maar zijn intellect werd al die tijd onvoldoende uitgedaagd en hij was een paar keer bijna ingedut. Haar raadsel, dat van haar herkomst, ging hij hier tussen deze muren niet oplossen zolang ze niet wakker werd.

‘Ik zie je morgen,’ zei hij tot het meisje, en hij liep naar buiten. Daar was de hemel betrokken en misschien zou het die avond nog regenen.

Hij zou meteen naar zijn flat rijden, andere kleren aandoen, en de stad in gaan om iets te eten, maar hij had zijn moeder beloofd bij haar langs te gaan. Sinds ze drie jaar geleden weduwe was geworden, woonde ze alleen in een flatje dat nog kleiner was dan het zijne. Erg vond ze dat niet. ‘Ik heb net genoeg plaats, en ik moet niet meer zo’n groot huis onderhouden. Dit is knus, voor mij alleen. Waarom zou ik me zorgen maken om een kamer minder?’

Dat kon hij beamen. Hij was opgegroeid in een rijtjeshuis in de

buurt van de Naamse Poort, maar zijn moeder had dat verkocht. ‘Ik heb daar geen band meer mee,’ zei ze. ‘Je moet je huizen achter je laten wanneer ze een last worden.’

Hij geloofde haar niet, wat die band betrof. Ze had daar zo lang met zijn vader gewoond dat er wel een band *moest* zijn. Het oude huis verlaten, dat had haar moeite gekost. Maar hij ging haar beslissing niet in twijfel trekken.

* * *

Hij lette altijd op wanneer hij over de Ring naar de flat van zijn moeder aan de Vaartkom reed. Er was iets meer verkeer op dit uur van de dag, en sommige mensen verkeerden in een staat van schijnbaar permanente euforie achter het stuur, zéker wanneer ze tegelijk ook nog in hun telefoon konden kletsen, geheel onverschillig voor het risico. Hij reed in een oude Ford Mondeo die moeite had met heuvels en in geen eeuwigheid snelheid kon maken, maar hij was gesteld op het voertuig. Om emotionele redenen, maar ook omdat hij het zich niet kon veroorloven het in te ruilen voor een wat moderner vervoermiddel. Dus bleef hij uit de buurt van telefonerende rijdende medemensen.

Hij reed de Ring af in de richting van de Vaartkom en even later toetste hij zijn persoonlijke code in voor de parkeergarage van het gebouw waar zijn moeder woonde. Als je het kon vermijden liet je je voertuig niet op de straat achter. Ook niet in deze buurt, die verondersteld werd veilig te zijn. Relatief, dat begrip.

Zijn moeder woonde in een van de hoogst gelegen flats, met het idee in het achterhoofd dat noch catastrofale overstromingen noch opstanden haar daar konden bedreigen. Ze was niet overdreven voorzichtig maar ze herinnerde zich de verhalen over de oorlog en de gevolgen daarvan voor gewone mensen. Daarom nam ze voorzorgen. Als je lokale supermarkten allemaal dichtgingen of geen voorraden meer hadden, waar haalde je dan je eten en drank? Op zo'n eventualiteiten moest je voorbereid zijn, vond ze. Ze had altijd

een voorraad niet meteen bederfelijke spullen in huis zodat ze desnoods enkele weken kon overleven.

Vandaar dat Jason vaak eten voorgezet kreeg dat uit een zakje kwam, in gedroogde vorm. Of uit blik. Want zelfs die spullen hadden een ultieme houdbaarheidsdatum en moesten dus ook in normale tijden geconsumeerd worden. En vervolgens vervangen door nieuwe noodrantsoenen.

Nu nam hij genoeg met een koffie, die zij uit een grote stalen thermos pompte. Vroeger was er altijd taart of cake geweest, maar die kon ze zich niet meer veroorloven. ‘Dat meisje?’ vroeg ze, geïntrigeerd door zijn opdracht, die in haar ogen heel wat meer te betekenen had dan in de zijne. ‘Ze weten nog altijd niet wie ze is? Vreemd toch.’

‘Nog niets,’ zei hij.

‘Echt vreemd. Ik las ergens dat ze de dochter is van de een of andere hooggeplaatste politicus of iemand van koninklijken bloede, maar dat die haar niet meer wil kennen. Daarom werd ze gedumpte. Toch verschrikkelijk wanneer dat gebeurt!’

‘Wie schrijft dat?’ Want zo’n bericht, zelfs speculatief, kwam in de buurt van belediging van de koninklijke familie die, zoals iedereen hoorde te weten, heel wat leden had die door de wet beschermd werden. Het was zoals met godslastering: je wist niet altijd wie je beledigde met ondoordachte uitspraken.

‘O, misschien hoorde ik het ergens vertellen,’ zei ze. ‘Ik weet het niet meer. Misschien was het mevrouw Cornelius.’

‘Die ouwe van hiernaast?’ Waarmee hij bedoelde: iets ouder dan zijn moeder. Die niet oud was. Hij moest ook met zijn eigen uitspraken voorzichtiger zijn.

‘Ja,’ zei ze, geen aanstoot nemend aan zijn woorden.

‘En die dat soort dingen weet. Of ze zelf bedenkt.’

‘Ze is een beetje...’ Moeder maakte een gebaar dat maar één ding kon betekenen. *Niet goed bij haar hoofd*. Wat ze echter niet hardop wilde zeggen. Moeder had er geen probleem mee geruchten te verspreiden over een lid van de koninklijke families, maar iets negatiefs zeggen over de buurvrouw...

Ze schonk hem nog wat koffie in. ‘Maar nu over dat bewuste-loze meisje. Je moet dus op haar passen.’

‘Een paar uren per dag. Het stelt niet veel voor.’

‘O, dat weet ik nog zo niet. Stel je voor dat jij de eerste bent met wie ze spreekt...’

‘Dan moet ik meteen de commissaris bellen, neem ik aan. Ik word niet verondersteld initiatief te vertonen.’

‘Tenzij ze je een geheim influistert dat je niet mag delen met...’

Moeder zag te veel derderangs romantische televisiefilms. En die mevrouw Cornelius had misschien ook geen goede invloed op haar. Om maar van de roddelbladen te zwijgen. Maar Jason liet haar begaan. Moeder kwam niet veel meer buiten. Twee of drie keer per week boodschappen doen, en naar de gemeenschapszaal in het flatgebouw voor de koffie en de roddel. Televisie was meer dan ooit de grote troost. Dat en het verzinnen van volslagen idiote verhalen.

Na een uurtje gaf hij haar een kus op de wang en vertrok.

In de gang wachtte een dame op hem, die hij meteen herkende als mevrouw Cornelius. Een klein dametje, met oogjes die je altijd nauwlettend aankeken, alsof ze verwachtte dat je ging liegen.

Ze deed haar best om de ontmoeting toevallig te laten lijken. ‘Kijk, de zoon van Emma!’ zei ze, verrast. Een goede actrice was ze niet. ‘Kom je je oude moeder bezoeken, jongen. Nou, doet haar plezier. Zegt ze me. We prate veel met elkaar, je moeder en mij. We hebben ook veel gemeen.’

Dat zal wel, dacht Jason. Jullie hebben heel wat gemeen. Het feit dat jullie in hetzelfde gebouw wonen. En zo ongeveer dezelfde leeftijd hebben.

‘Bij de p’litie?’

‘Nog altijd,’ zei hij.

‘Och, nog jong. Je heb een heel eind te gaan. Moeder Cornelius ziet dat direct. Een jongen met belofte in ze lijft. Net als me zonen. Ik heb twee zonen en een dochter. Allemaal verschillend, maar allemaal op hun eigen manier goed in wat ze doen.’

Hij ging een familiehistorie te horen krijgen. En hij had honger. Die twee dingen waren niet te verzoenen. De keuze was snel gemaakt. ‘Dat is leuk voor u,’ was echter het enige zinnige wat hij kon bedenken. Nee, liefst geen familiehistorie.

Ze kwam dichterbij, fronsend. ‘Je heb te maken met dat meissie,’ zei ze. En ze klonk plots ernstig. Wel, misschien toch een betere actrice dan op het eerste moment leek. Komedie en drama, dat leek haar goed af te gaan. ‘Dat meissie in het park.’

Het was in de krant geweest. Behalve dan dat hij nu op haar lette. Dat stond niet in de krant. Dat hoefde wat hem betrof ook niet in de krant.

‘En niemand die weet wie ze is,’ zei mevrouw Cornelius. Het was geen vraag.

‘Niemand schijnt haar te kennen,’ bevestigde Jason.

Ze pakte zijn hand vast. Opeens, onverwacht. Zijn rechterhand. Ze pakte die stevig vast. ‘Dat meissie... wees voorzichtig, Jason Banbeck. Ik zie haar als een geest. Ze is hier, en toch is ze hier niet. Ze sleurt je mee. Woestijnen, steden, pracht en praal: overal is er gevaar. Zij is het gevaar.’

Meer dan een actrice? Een waarzegster? Ging ze zo meteen een tarotkaart bovenhalen?

Nee, het klonk alsof ze het werkelijk meende.

‘Wat weet u over haar, mevrouw?’ vroeg hij, uit noodzaak terugvallend in de rol van politiemann. Aspirant, maar goed, wat maakte het uit.

‘Ze is een raadsel, en ze zal dat nog enige tijd blijven,’ fluisterde ze. Alsof ze niet wilde dat de burens het door de muren konden horen. ‘Maar ze is ook aantrekkelijk. Vind je niet? Maar natuurlijk, dat heb je toch meteen gezien.’

Haar foto had in de krant gestaan. Een foto genomen in het ziekenhuis. Niemand ontkennde dat ze er aantrekkelijk uitzag, zelfs op een ziekenhuisbed.

Mevrouw Cornelius gebruikte de meest evidente trucjes van de waarzegster. ‘Ga je nu... d’er naartoe?’

Hij trok voorzichtig zijn hand terug. ‘Ik moet nu gaan,’ zei hij. ‘Maar als u werkelijk meer over haar te vertellen hebt, dan horen wij daar graag over.’

‘Ik let wel op je moeder, maak je daarover maar geen zorgen,’ zei ze. Alsof hij zonet te kennen had gegeven voor lange tijd op reis te gaan.

Hij keek nog even om, knikte tegen haar, maar ze verdween alweer in haar flat.

Hij at alleen in een restaurantje niet ver van zijn eigen flat. Zijn moeder vroeg niet meer hoe het met zijn leven ging – zijn persoonlijke leven. De politie, zijn werk dus, dat vroeg ze wel. Ze leek echter alle hoop opgegeven dat hij een partner zou vinden.

Zelf zat hij daar niet mee in. Hij was vijfentwintig. Tijd genoeg, vond hij. Hij concentreerde zich op zijn baan, zoals hij zich eerder had geconcentreerd op de studies. Maar op dit moment zat hij met zijn gedachten bij mevrouw Cornelius en haar uitspraken.

* * *

De ochtend erop, na een snel ontbijt met koffie en toast, reed hij weer naar kantoor. Op de Ring was het sukkelen, met de mensen die op weg waren naar hun werk of die de kinderen naar school brachten. Hij bleef er kalm bij en zag, zoals steeds, die nutteloze twintig minuten als een zen-oefening, of misschien als een rechtvaardige straf omdat hij niet gewoon met de bus reed. Zijn excuus was dat hij de auto nodig had voor het werk.

Op de dienst was hij echter de eerste. Hij zette de tv aan, zette de koffiemachine aan, zette zijn computer aan. De tv toonde een reportage over het nakende bezoek van Zijne Doorluchtigheid de Emir van Baghdad aan Brussel, en vervolgens waren er beelden van een treinongeval in Spanje, branden in Californië en de Russische president die op berenjacht ging.

Een voor een kwamen de andere rechercheurs de ruimte binnen. Jason schreef ondertussen een kort verslagje over zijn tijd doorge-

bracht bij het meisje, maar hij vond het niet nodig het medaillon te vermelden. Als anderen het over het hoofd zagen, waarom hij dan ook niet. Hij werd niet verondersteld in haar spullen te kijken. Alleen maar haar handje vasthouden. Maar zelfs dat had hij niet gedaan. In ieder geval niet letterlijk.

Hij had nog een stapel verslagen te ordenen, het soort werk dat ook alweer aan de aspirant overgelaten werd. Met die computers zou je verwachten dat dit overbodig was geworden, maar neen, er was meer dan ooit een overvloed aan papier op kantoor. Mensen leken er gek op. Ze leken er hun nest van te willen maken.

Commissaris Termond kwam langs. ‘Was je gisteren op je post?’ vroeg hij.

‘Ik ben de hele namiddag bij haar geweest, commissaris,’ zei Jason. Daarmee rekte hij de werkelijkheid, maar slechts een klein beetje. In de ogen van de commissaris duurde de namiddag misschien tot zes uur, maar voor hem niet.

‘Goed. Dit is nu een deel van je dagtaak. Het heet: observeren. Een belangrijk onderdeel van het echte politiewerk.’

‘Jawel, commissaris.’

Hij werd even later meegenomen door twee rechercheurs naar een huis in Heverlee waar was ingebroken en waar een aantal nutteloze maar ogenschijnlijk dure voorwerpen waren verdwenen, maar tegen de lunch waren ze terug. Lunch betekende voor hem: een broodje in de kantine, met een glas frisdrank erbij. Geen franjes voor de politie. Iedereen moest de buikriem aanhalen in tijden van crisis en besparingen, dat was de officiële boodschap.

Hij had het interieur van het huis in Heverlee te zien gekregen en wist dus dat dit laatste niet waar was. Voor mensen zoals hij en zijn moeder natuurlijk wel. Crisis volop voor het gewone volk. Maar er werd elders en door beter geplaatste mensen nog veel geld verdiend. Die weg lag misschien voor hem ook open. Hij had alleen nog niet ontdekt hoe. Of hij had er de nodige talenten niet voor.

Of de nodige schofterigheid, dacht hij soms bij zichzelf, zéker wanneer hij op het journaal zag dat fraudeurs opnieuw aan een ver-

oordeling waren ontsnapt vanwege procedurefouten. Geen wonder dat de bevolking nog maar weinig vertrouwen had in politie en het gerecht.

Tegen twee uur stond hij weer aan het bed van het meisje. Ze lag er nog bij zoals de dag ervoor.

‘Gebeurt er helemaal niets met haar?’ vroeg hij aan de verpleegster.

‘We verplaatsen haar elke ochtend, we wassen haar, we trekken haar een nieuw nachthemd aan, we steken nieuwe naalden wanneer dat nodig is.’

‘Oké,’ zei hij. ‘Ik bedoelde er niets mee.’

Ja, eigenlijk bedoelde hij er wel iets mee. Hij vroeg zich af of er een therapie bestond, iets waardoor ze kon worden geholpen om uit die coma te herrijzen.

‘Er is verder niets wat we voor haar kunnen doen,’ zei de verpleegster. ‘De specialisten zeggen dat de coma misschien het beste is wat haar kan overkomen, gezien die tumor. Daar gaat ze aan dood, maar niet meteen. Die kan haar ondertussen het leven nog heel ongemakkelijk maken.’

Dat wilde hij niet horen, hoewel ook de dokter het hem met bijna dezelfde woorden had verteld. Hij wilde haar in leven zien. Hij wilde haar gelukkig zien. Hij kende haar niet, hij wist niets over haar, en toch wilde hij haar gelukkig zien. Ze leek zo vredig te slapen, dat hij niet kon geloven hoe nabij de dood voor haar was.

De verpleegster liet hem alleen.

Het leek hem alsof de temperatuur in de kamer enkele graden gedaald was sinds hij was binnengekomen. Hij wist dat er geen klimaatregeling was in ziekenhuizen, maar het leek alsof koele lucht de kamer werd in geblazen. De haartjes op zijn armen gingen ervan overeind staan.

Hij zat neer naast het bed. Weer enkele uren wachten op niets, maar deze keer had hij een boek meegebracht, een populair en dus toegankelijk boek over quantumfysica. Hij had daar gisteravond al enkele hoofdstukken in gelezen en hier en daar in de marge met een

potlood lijntjes getrokken bij opmerkelijke passages, zoals hij in al zijn boeken deed.

Dan plots keek hij naar het meisje.

Had ze bewogen?

Nee, zo te zien niet. Ze lag er nog even roerloos bij.

Behalve dan dat ook de haartjes op haar armen – vederlichte en blonde haartjes, wat opmerkelijk was voor iemand met haar huidskleur en donkere hoofdharen – overeind stonden. Was dat van die koele lucht dan toch geen verbeelding geweest?

Ze gromde.

In haar slaap.

Nee, niet in haar slaap. Ze sliep niet. Ze lag in coma. En voor zover hij wist deed je dan helemaal niks. Maar wat wist hij eigenlijk over coma?

Hij stond overeind nu, met het boek in zijn ene hand, een vinger tussen de bladzijden om te markeren waar hij was gebleven. Hij keek naar haar handen. Hij keek naar haar gesloten ogen.

Wie zou jou iets aandoen? Wie zou jou achterlaten in een park? Waar kom je vandaan? Is er iemand die van je houdt, die je nu kwijt is, die naar je op zoek is?

Ik hoop van niet.

Hij stond versteld van zijn eigen gedachte.

Heel even wilde hij dat er niemand naar haar zocht. Dat ze helemaal alleen was op de wereld. En dat...

Haar ogen gingen open.

Ze keken nergens naar, maar ze waren open.

Zijn eerste gedachte was: ik moet er de verpleegster bij halen.

Maar hij durfde niet te bewegen. Haar ogen waren open, maar was ze ook bij bewustzijn, of speelde haar lichaam zowaar een spelletje?

Toen richtte haar blik zich op hem. Ze knipperde met haar oogleden, alsof ze zich ervan moest vergewissen werkelijk wakker te zijn.

Ze greep plots naar haar keel. Ze hoestte, kuchte, probeerde overeind te komen. Ze keek hem vertwijfeld aan. Ze zei iets. Eén

woord. Een woord dat hij niet begreep. Ze haalde diep adem en zei het woord opnieuw, duidelijk nu hoewel het rauw klonk: *Surtalogi*. Elke lettergreep apart, zoals je tot een kind spreekt.

Hij had er geen idee van wat ze van hem wilde. Misschien was haar keel droog en wilde ze wat drinken. Misschien had ze pijn.

Drie weken in coma. Natuurlijk scheelde er wat.

Hij moest de verpleegster erbij halen.

Maar ze greep naar hem en pakte zijn pols vast. En liet niet meer los.

‘Ik geef je wat te drinken,’ zei hij. Er stonden een fles water en een glas naast haar bed, al die dagen ongebruikt maar voor het geval dat. En nu kwam het van pas. Hij goot met zijn ene vrije hand een glas halfvol voor haar en hielp haar enkele slokken te drinken.

Rustig zei ze: ‘Surtalogi?’ Nu klonk het woord duidelijk.

‘Ik begrijp je niet,’ zei hij.

Ze maakte een gebaar rondom haar hals.

Alsof ze iets kwijt was.

Haar *surtalogi*.

Het daagde hem. Het medaillon. Dat ze droeg toen ze gevonden werd.

Een erfstuk, iets wat haar houvast bood.

‘Ik haal het even,’ zei hij.

Hij nam het medaillon uit de kast en gaf het haar. Snel maakte ze het vast rond haar hals. Ze keek hem aan met een intense blik, alsof hij haar het leven gered had. Ze was duidelijk erg op het kleinnood gesteld.

Ze wees naar hem en zei weer enkele woorden.

‘Ik spreek je taal niet,’ zei hij. Hij probeerde het in het Engels en het Frans, maar ze schudde het hoofd en sloot een moment lang de ogen.

Alsof ze over haar situatie moest nadenken.

Toen kwam ze op haar ellebogen overeind.

‘Rustig maar,’ zei hij. ‘Je bent een hele tijd bewusteloos geweest. Je moet het kalm aan doen, veronderstel ik.’